

Karliën

en de

Bronchitosaurus

Karen Curé

Karliën en de Bronchitosaurus

Midden in de zomer was Karliën ziek. Terwijl haar vrienden buiten speelden, moest zij binnen blijven en toen ze ook nog begon te hoesten, moest ze onmiddellijk naar bed. Omdat Karliën niet echt moe was zocht ze het boek dat ze van oom Bart had gekregen. Het was een boek met mooie tekeningen over dieren die in de vallei van de vergeten wezens woonden.

Deze dieren waren zo zeldzaam geworden dat ze besloten hadden zich terug te trekken in een vallei waar niemand hen zou storen. In de vallei kwamen geen jagers met geweren of toeristen met fototoestellen of wetenschappers met vlindernetjes en bokalen. In de vallei van de vergeten wezens woonde de spinkhamer met zijn lange spitse teennagels, de bleekhoorn met zijn wapperde witte staart en zelfs de kroketdril, wiens eitjes naar gebakken aardappelen roken.

Maar, het meest bijzondere dier was toch de bronchitosaurus. Dit dier was huizenhoog, had grote bulten op zijn rug en een enorme dikke rode neus. Zijn oud gezicht zag er meestal treurig uit. Het was allesbehalve een vrolijk dier. Zijn buik sleepte over de grond als hij zijn logge lichaam verplaatste. Het enige dat zijn grauwe troosteloze lijf opfleurde was een hel paars sjaaltje dat nauwelijks groot genoeg was voor zijn nek.

Dit dier dat door sommige als voorhistorisch monster en door andere als sprookjeswezen werd bestempeld, werd door de vroegere bewoners van de aarde geroemd om de genezende kracht van zijn tranen. Moest de bronchitosaurus beken tranen produceren, genoeg om de ziekenhuizen in het hele land te van het vocht bevoorraden, dan zouden er geen kinderen zijn die de hele zomervakantie in hun bed moesten doorbrengen.

Dit alles zat Karliën met gloeiende wangen te lezen. Ze zou maar al te graag een glaasje traanvocht aan de Bronchitosaurus vragen. Ze werd moe van het lezen en denken. Ze schoof het boek onder haar bed en viel in slaap.

Die nacht droomde Karliën over rare dieren die haar achterna zaten in de vergeten vallei. Ze werd zwetend wakker. Haar moeder kwam de kamer binnen en zag dat ze koorts had. Ze schudde haar hoofd. 'Wat jammer toch,' zei ze. 'Je zal vandaag ook in bed moeten blijven.' Ze stopte Karliën nog eens goed in. Karliën beet op haar lip. De tranen stroomden over haar wangen.

Ziek of niet ziek, ze moest iets bedenken. Ze moest de Bronchitosaurus vinden. Maar hoe kon ze in de vallei van de vergeten wezens komen? Met haar fiets natuurlijk. Ze moest fietsen in de richting van de ondergaande zon. Dat stond zo in het boek. Maar mama zou dat nooit toelaten. Karliën dacht na. Als ze nu eens heel vroeg in de ochtend vertrok, als iedereen nog sliep? Ze kon een briefje achterlaten en erin schrijven dat ze zich geen zorgen over haar moesten maken. Ze zou goed voor zichzelf zorgen. Ze zou een dikke wollen trui en een sjaal zou meenemen.

Nu nog voor eten zorgen want Karliën wist dat ze van fietsen honger kon krijgen. In de kelder zou ze alles vinden wat ze nodig had. Ze deed haar pantoffels aan en sloop de trap af. Ze duwde de deur open en drukte op het lichtknopje. Br... Het was koud in de kelder... en het rook

er naar natte sokken. Ze schrok van een spinnenweb en aarzelde, maar daalde dan toch maar de trap af.

Beneden stonden blikjes en dozen op een rek. Naast het rek stond een grote mand met appels. Ze nam een grote blinkende appel uit de mand. Maar... Wat was dat? Achter die appel zat een diertje verscholen. Het was niet groter dan een vuist? Was het een muis? Karlien liet de appel uit haar hand vallen. Het diertje bewoog niet. Het was helemaal geen muis.

Het diertje was groenachtig bruin en er zat een klein paars sjaaltje om zijn nek gespannen. Het keek Karlien met grote ogen aan, waar traantjes uit druppelden. Karlien sloeg haar hand voor haar mond anders had ze geroepen. Dit diertje was een mini-bronchitosaurus uit het boek over de dieren van de vergeten wezens.

Karliën keek het diertje nog eens aan. Het had niet eenmaal met zijn ogen geknipperd. Ze stak haar hand uit om het te pakken, maar de kleine bronchitosaurus was sneller. Het sprong uit de mand en liep met gekke pasjes naar een donkere hoek van de kelder. Daar klom het boven op een rek en verdween door een gat in de muur. Het diertje was weg!

Karliën zuchtte. Ze had zo graag het bronchitosaurusje gehad. Ze keek naar de appels. Misschien zat er nog één? Maar ze zag snel dat dit niet zo was. Wel zag ze dat de appel bovenaan in de mand blinkend en vochtig was. Er zaten grote druppels op de appelkaken.

Ze nam de appel in haar hand. Die zag er zo lekker uit dat ze er niet aan kon weerstaan. Ze beet erin. De appel smaakte heerlijk. Ze nam de appel mee naar haar kamer en at hem helemaal op. Dan kroop ze in bed en sliep de hele ochtend tot het laat in de middag werd.

Toen ze eindelijk wakker werd, was de koorts verdwenen. Mama was verbaasd, maar Karlien kon alleen maar lachen. Twee dagen later mocht ze zelf buiten spelen en de hele zomer lang werd ze niet meer ziek.